

sagkundskab, og udvalget fandt, at afgrænsningen mellem amtets og kommunens arbejde bør ske på grundlag af et samarbejde mellem amt og kommune, og at ansvaret for den nærmere tilrettelæggelse af dette samarbejde må påhvile amtskommunen. Udvalget understregede betydningen af, at socialministeren er opmærksom på dette koordineringsspørgsmål med henblik på at søge tilvejebragt det bedst mulige grundlag for de nærmere aftaler om en afgrænsning.

Det vil imidlertid være rimeligt, at der lovfæstes regler om mulig „delegation“ af visse amtsorganers beføjelser til de kommuner, der har et mere udviklet beredskab, en delegation på basis af aftale mellem amt og kommune.

Det kan ske ved til bilstandslovens § 12 at føje et 4. stykke:

„Socialministeren bemyndiges til at godkende aftaler mellem en amtskommune og en kommune, der i sin social- og sundhedsforvaltning har den fornødne sagkundskab, hvorefter sidstnævnte kan udøve de funktioner, der er henlagt til amtsorganer efter §§ 42, stk. 3, 43, stk. 3, 58, stk. 3, 63, stk. 2, 65, stk. 3, 71, stk. 2, sidste pkt., 98, sidste pkt., og 99, 2. pkt.“

De nævnte beføjelser er:

Revaliderings- og pensionsnævnets med hensyn til

§ 42, stk. 3, om hjælp til iværksættelse af selvstændig virksomhed, herunder motorkøretøj som led i virksomheden,

§ 43, stk. 3, om hjælp udover det normale maksimum for varig hjælp,

§ 58, stk. 3, om støtte til invaliderets motorkøretøj og andre bekostelige hjælpemidler.

En delegation kan med hensyn til §§ 42 og 58 eventuelt gives med et maksimum for udgiften.

Amtets social- og sundhedsudvalgs med hensyn til

§ 63, stk. 2, og § 65, stk. 3, om dag- og døgnplejehjem med mere end henholdsvis 5 og 4 børn.

Amtets socialcenters med hensyn til

§ 71, stk. 2, 2. pkt., og § 98, sidste pkt., om pædagogisk tilsyn med henholdsvis dag- og døgninstitutioner for børn og unge samt

§ 99 om udtalelse ved anbringelse af børn eller unge, som trænger til særlig støtte eller behandling (en i sig selv ejendommeligt uklar bestemmelse).

Det kan i denne forbindelse oplyses, at der er kommuner, der i den sociale forvaltning har ansat såvel pædagogiske konsulenter som psykiater og psykolog.

I bilstandslovsforlaget §§ 69, 74 og 80 anføres, at *overenskomster* om daginstitutioner for børn og unge, om daghjem og dagcentre for ældre samt om plejehjem skal godkendes af amtsrådet.

Allerede nu har socialministeriet bemyndiget de sociale udvalg til at godkende vedtægter, og ministeriet har fastsat retningslinier for oprettelse og normer for indretning og standard, og efter bilstandslovsforlaget §§ 69, stk. 3, og 73 skal ministeren fastsætte vejledende regler for institutionernes ledelse og drift samt for betaling fra forældrene. Det må da være rimeligt, at man fritager amtsrådet (og i København-Frederiksberg socialministeren) for en godkendelsesfunktion og blot åbner adgang til afgørelse om godkendelse, hvor reglerne ønskes fraveget eller parterne er uenige.

Tilsvarende kan gøres gældende med hensyn til de andre nævnte institutioner.

Eksempelvis foreslås § 69, stk. 2, pkt. 3, erstattet med følgende:

„Såfremt socialministerens vejledende regler ønskes fraveget eller parterne er uenige, forelægges overenskomstsagen for amtsrådet, i Københavns og Frederiksberg kommuner for socialministeren, til afgørelse.“

Vil man mod forventning ikke foretage en generel ændring, bør de tre godkendelsesbestemmelser kunne føjes til i formævnte forslag til et stk. 4 til § 12.

Endelig skal man tilslutte sig den bl. a. af professor Bent Rold Andersen og Socialrådgiverforeningen rejste indvending mod formuleringen af forslaget § 37.

Det må være ønskeligt, at der gives klart udtryk for mulighederne for en forebyggende hjælp — også uden snæver transbedømmelse — til at imødegå trusler mod en families opretholdelse af normale forhold, således som nu lovhjemlet i børne- og ung-